

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **V. P.**, zastoupené JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Přívozská 703/10, Ostrava, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ostrava**, se sídlem náměstí Sv. Čecha 8, P. O. BOX 09, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2831/07-140100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 4. 2009, č. j. 22 Ca 251/2008 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále i „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým soud krajský zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2831/07-140100-21. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru, jímž Celní úřad Ostrava vyměřil žalobkyni spotřební daň z lihu za zdaňovací období červenec 2005 ve výši 1 529 845 Kč.

Žalobkyně v žalobě namítala, že není osobou, která by vybrané výrobky skladovala nebo uváděla do volného oběhu, výrobky ani nevlastnila a není proto daňovým subjektem; nebyla povinna platit spotřební daň.

Krajský soud její žalobu zamítl; v odůvodnění rozsudku uvedl, že není podstatné, že žalobkyně nevlastní uvedené vybrané výrobky. Za situace, kdy nebyl zjištěn skutečný jejich vlastník, je podstatné to, že žalobkyně výrobky skladovala a proto se stala plátkyní daně dle § 4 odst. 1 písm. f) a § 4 odst. 3 písm. c) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních.

Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, podle něhož jsou ve správním řízení učiněná opakovaná prohlášení žalobkyně nevěrohodná; svoje výpovědi mnohokrát měnila, v některých si zcela odporovala. Její verzi nepotvrdili ani svědci, jejichž výsledky k podpoře svých tvrzení navrhla. Listina, nazvaná Smlouva o nájmu ze dne 12. 7. 2005 je rovněž nevěrohodná; nejprve o ní žalobkyně nehovořila vůbec, potom uvedla, že listina je sepsána s neznámými muži, pak uváděla i jména. Smlouvu měli iniciovat neznámí muži, měla být sepsána na dobu jednoho měsíce za cenu nájmu 400 Kč, poté začala tvrdit, že objekt dala k dispozici těmto neznámým osobám již v dubnu 2005.

Pro věc podstatné je to, že bylo prokázáno skladování vybraných výrobků v bezprostřední souvislosti s nelegální výrobou lihovin ve spotřebitelském balení s vědomím žalobkyně; nebylo prokázáno její vlastnictví k těmto výrobkům. Existence těchto výrobků v objektech, jež jsou ve vlastnictví žalobkyně byla prokázána.

Za situace, kdy nebyl zjištěn vlastník vybraných výrobků, ani případný nájemce uvedených objektů, v nichž byly výrobky uskladněny a stáčeny do lahví, je to právě žalobkyně, jako vlastnice objektu, která výrobky ve větším množství skladovala a stala se tak plátkyní spotřební daně.

Soud dovodil, že nejbližší vztah ke skladovacímu prostoru a v něm nalezeným vybraným výrobkům má zpravidla neoprávněný uživatel, bude-li zjištěn, poté podnájemník, nebude-li zjištěn neoprávněný uživatel a dále obdobně postupně nájemce a po něm vlastník skladovacího prostoru, v tomto případě tedy žalobkyně, přičemž pohnutky, případně povědomost žalobkyně jsou nerozhodné. Zamítavý rozsudek krajský soud odůvodnil tím, že je rozhodné, že žalobkyně ve větším množství skladovala vybrané výrobky, přičemž se ztotožnil s žalovaným ohledně výkladu pojmu „skladování věci“.

Krajský soud sice přisvědčil žalobkyni v tom, že nebylo prokázáno, že by byla vlastníci vybraných produktů, nicméně tuto skutečnost nepovažoval v dané věci za rozhodnou. Krajský soud se též podrobně vypořádal i s rozpory ve výpovědích žalobkyně a svědků, poukázal na podvrženou nájemní smlouvu i na snahu žalobkyně zabránit vstupu celníka do objektu.

Na závěr soud zdůraznil, že tomuto úsudku svědčí ostatně i judikatura Nejvyššího správního soudu, krajský soud odkázal v tomto ohledu na rozsudky ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53 a ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 137/2007 - 59.

Stěžovatelka ve včas podané kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť soud nesprávně zodpověděl právní otázku týkající se podmínek vzniku plátcovství spotřební daně. Tyto důvody dále konkretizovala tím, že jí nebyla prokázána „vědomá dispozice“ s vybranými výrobky a tudíž závěr o plátcovství daně nelze opřít o pouhé „náhodné skladování“. Krajský soud tak nesprávně posoudil otázku, zda přechovávání vybraných výrobků fyzicky v nemovitosti lze považovat za nakládání s těmito výrobky ve smyslu zákona o spotřebních daních. Závěr žalovaného i soudu, že by byla subjektem daňového řízení a tedy povinna platit daň odmítla. Zdůraznila, že její výpovědi si neodporují a zcela korespondují s ostatními svědeckými výpověďmi, nebylo prokázáno, že s vybranými výrobky nakládala, či je sama přechovávala. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti sdělil, že se k ní nebude vyjadřovat, protože se k argumentaci stěžovatelky již vyjádřil v řízení o správní žalobě.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalobkyní předestřenou právní otázkou tedy je, zda-li přechovávání vybraných výrobků v nemovitosti, jež je ve vlastnictví žalobkyně, je možno považovat za skladování vybraných výrobků ve smyslu zákona o spotřebních daních a zda-li je proto možné žalobkyni považovat za daňový subjekt, tedy za osobu povinnou k placení spotřební daně z lihu. Žalobkyně za podstatné považuje v tomto ohledu i to, že sama není vlastnící vybraných výrobků.

Zákonný rámec, z něhož je nutno vycházet při hodnocení věci, je především § 4 zákona o spotřebních daních. Podle jeho odstavce 1 písmene f) je plátcem spotřební daně mimo jiné právnická nebo fyzická osoba, která skladuje ve větším množství vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Takové osobě, aniž by ji vznikla zákonná povinnost registrace ke spotřební dani, vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje nebo dnem zjištění vybraných výrobků u těchto plátců, a to tím dnem, který nastal dříve [§ 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních]. Plátcí, kterým vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, jsou povinni předložit daňové přiznání samostatně za každou daň celnímu úřadu, a to do 25. dne po skončení zdaňovacího období, ve kterém tato povinnost vznikla.

Blíže pak daňový subjekt definuje § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona „Plátcí jsou také právnické a fyzické osoby podle § 4 odst. 1 písm. f), které skladují nebo uvádějí do volného daňového oběhu lih, který je předmětem daně podle § 67 odst. 1 a 2, s výjimkou lihu osvobozeného od daně podle § 71 odst. 1 písm. b) a e)“, přičemž z ustanovení § 66 zákona o spotřebních daních, je zřejmé, že stačí pouhé skladování vybraných výrobků bez dalšího nakládání s nimi.

Nejvyšší správní soud má za to, že pro zodpovězení otázky vzniku stavu „skladování“ vybraných výrobků je nutné zmínit principy fungování spotřební daně,

zejména pak objasnit předmět této daně a podmínky, za jejichž existence lze placení spotřební daně konkrétní osobě uložit.

Podstatou či principem spotřební daně, je zatížení vybraných výrobků touto daní a to z důvodu nepřímé regulace jejich spotřeby. Vybranými výrobky jsou výrobky alkoholické (líh, víno, pivo), tabákové a dále minerální oleje. Jiné, než nyní vyjmenované výrobky nelze této dani podrobit; zákon pro ně zavedl shrnující výraz „vybrané výrobky“.

Spotřební daně jsou daněmi nepřímými a daňovými poplatníky jsou všichni ti, kteří výrobky zatížené touto daní, nakupují. Podstatné však je, že osoby, které daň do státního rozpočtu odvádějí, a to pod svojí majetkovou odpovědností jsou plátcí této daně. Je to tedy obdobná platební povinnost, jaká existuje pro plátce daně z příjmů ze závislé činnosti, který je povinen srazit a odvést daň z příjmů ze závislé činnosti za příjemce těchto příjmů. Spotřební daně jsou odváděny jednorázově a daň je stanovena částkou za jednotku množství jednotlivých výrobků.

Protože předmětem spotřební daně jsou věci určené druhově, tak jedním z důvodů, proč zákon o spotřebních daních klade zvláštní požadavky na vedení přesné dokumentace je právě to, aby bylo možné jednoznačně posoudit, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků řádně uhrazena.

Kdo konkrétně je pak plátcem spotřební daně, normuje, jak uvedeno shora, § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních; je to mj. osoba, která skladuje ve větším množství vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně.

Z výše uvedeného tedy plyne, že osoba, která skladuje ve větším množství vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně, se stává plátcem spotřební daně *ex lege* (a to bez povinnosti registrace).

V souzené věci žalobkyně neučinila sporným to, že by prokázala, že nalezené vybrané výrobky byly zdaněné či je nabyla bez daně; sporným činí pouze to, že sama výrobky neskladovala a pro absenci vědomé dispozice s nimi neměla povinnost platit daň.

Samotný pojem „skladování“, není obsažen v § 3 zákona o spotřebních daních, který vymezuje pojmy, jež zákon v různých souvislostech používá. Judikatura Nejvyššího správního soudu tento pojem však již v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85 (rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyložila takto: „Z povahy věci však plyne, že vlastníka nemovitosti, v níž je uskladněno jisté zboží, nelze a priori považovat za skladovatele těchto věcí. U skladování je totiž nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod.... Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsanych skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsany výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým... Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu

detence.“ Tomu odpovídá též právní vyústění rozsudku: „Pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) skladuje vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Za účastníka řízení vedených ve smyslu § 42 odst. 2, 11 a 12 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tak může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala kvalifikovaným způsobem.“

Zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že ačkoliv se výklad pojmu „skladovat“ ve zmíněném rozsudku vztahoval k § 42 (k zajištění vybraných výrobků) zákona o spotřebních daních, je nutné jej shodně interpretovat pro účel celého zákona, tedy i pro určení plátce této daně (§ 4, § 66 tohoto zákona). Ke shodné interpretaci pojmů viz rozsudek ze dne 22. 6. 2005, č. j. 7 Afs 12/2004 - 57, č. 1051/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. j. 5 Afs 96/2006 - 58, č. 1268/2007 Sb. NSS či ze dne 18. 12. 2007, č. j. 2 Afs 46/2007 - 103.

Tento závěr je odůvodněn i příbuzností časového sledu obou institutů, v rámci nichž je pojem užit. Zajištění výrobků (§ 42 zákona) slouží totiž k tomu, aby v případě zjištění porušení pravidel pro evidenci vybraných výrobků, mohly celní orgány výrobky zajistit a zpravidla je též uskladnit mimo dosah kontrolované osoby. Toto zajištění trvá až do doby, než je pravomocně rozhodnuto o jejich zabrání či propadnutí, a nebo do doby prokázání, že s výrobky nebylo nakládáno v rozporu se zákonem (že se jednalo o výrobky, které byly již dani podrobeny či jsou od ní osvobozeny). V každém případě je však možno přistoupit k zajištění výrobků jen tehdy, neprokáže-li kontrolovaná osoba jejich zdanění či osvobození od daně.

Je to tedy první krok celních orgánů, který předchází zahájení řízení o dani samotné, v rámci něhož je pak kontrolovaná osoba (na základě předchozích zjištění) podrobena povinnosti daň uhradit.

Dále lze uvést rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 4. 2008, č. j. 30 Ca 9/2007 - 42, který lze analogicky vztáhnout i na tento případ: *„Přesto však je smyslem § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních postihovat za neoprávněné skladování neznačených tabákových výrobků skutečného skladovatele neznačených tabákových výrobků. Tím bude buď skutečný skladovatel, nebo právnická či podnikající fyzická osoba, jejíž vztah k nalezeným neznačeným tabákovým výrobkům bude bezprostřední, a která se odpovědnosti podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních nezprostí. Ve vztahu ke skladovacímu prostoru bude mít nejbližší vztah vždy ten, kdo tento prostor bude fakticky užívat. Nejbližší vztah ke skladovacímu prostoru a tím i ke v něm nalezeným neznačeným tabákovým výrobkům bude mít zpravidla neoprávněný uživatel, bude-li zjištěn, poté podnájemce, nebude-li zjištěn neoprávněný uživatel či se tento odpovědnosti zprostí podle § 135e odst. 1 zákona o spotřebních daních, a dále obdobně postupně nájemce a po něm vlastník skladovacího prostoru. Tuto posloupnost je bezpodmínečně nutné dodržet, neboť jen tak bude zákon naplněn a za neoprávněné skladování neznačených tabákových výrobků bude potrestán ten, kdo je skladoval, nebo ten, komu je možné oprávněně přičítat, že neoprávněnému skladování nezabránil, ač měl a mohl.“*

Tento rozsudek byl aprobován Nejvyšším právním soudem v rozsudku ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 59/2008 - 80, byť s částečnou modifikací: „*Stěžejní závěr krajského soudu, podle kterého je třeba bezpodmínečně zachovat posloupnost v označení osob odpovědných za skladování neznačených tabákových výrobků... je tak třeba částečně modifikovat. Postup touto cestou (od osoby s nejbližším vztahem k výrobkům k osobám dalším) je nutné omezit, a to pouze na osoby, u kterých je existence detenčního práva k výrobkům alespoň pravděpodobná. Argumentem a minori ad maius lze dospět k závěru, že takovými osobami budou též držitelé či vlastníci předmětných výrobků.*“

O tom, že by vybrané výrobky byly ve vlastnictví stěžovatelky, nebyl získán žádný důkaz, resp. bylo prokázáno chování stěžovatelky k vybraným výrobkům jako k věci cizí a Nejvyšší správní soud se ztotožnil jak s názorem žalovaného v napadeném rozhodnutí, tak se závěrem krajského soudu.

Pro vznik povinnosti spotřební daň přiznat a zaplatit je právně relevantní uložení vybraných výrobků u osoby, kterou lze považovat za skladovatele, přičemž je z tohoto hlediska irelevantní, kdo má uložené výrobky ve svém vlastnictví. Tento závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53: „...*pro posouzení zákonnosti vyměření spotřební daně stěžovateli není vůbec rozhodující otázka, kdo byl vlastníkem vybraných výrobků, ale výhradně otázka, zda stěžovatel jakožto dopravce těchto výrobků prokázal jejich zdanění spotřební daní, či nikoliv. Otázka vlastnictví vybraných výrobků tedy mohla být ve věci relevantní pouze do té míry, v jaké by objasnění této otázky mohlo napomoci k prokázání zdanění vybraných výrobků.*“

Nebylo sice zjištěno, že stěžovatelka měla zajištěné lihoviny v oprávněné držbě, měla je ve své detenci; ta je právní naukou vymezena jako neúplná držba, neboť právo detence naplňuje jen faktickou (resp. objektivní) složku držby. Detentor má sice věc ve své moci a fakticky ji ovládá, avšak nakládá s věcí jako s cizí, absentuje zde animus possidendi (k tomu viz V. Knapp a kol., Občanské právo hmotné, svazek I., Codex, Praha 1997, str. 220 an., též J. Fiala, M. Kindl a kol., Občanské právo hmotné, Aleš Čeněk, Plzeň 2007, str. 244). V této souvislosti lze uvést rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53, týkající se obdobné věci: „*Příslušný subjekt se tedy v takovém případě stane plátcem daně bez dalších podmínek, tedy pouze na základě toho, že, byť jednorázově, vybrané zboží dopravuje či skladuje a neprokáže jejich zdanění.*“

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému vyslovil závěr, že stěžovatelka měla lihoviny v detenci a tudíž na ni lze nahlížet jako na skladovatele vybraných výrobků ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) ZSD v kombinaci s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních, přičemž otázka vlastnictví je pro tento závěr právně irelevantní.

K tvrzení stěžovatelky, že s výrobky vědomě nenakládala lze jen uvést, že přímé nakládání s výrobky není již zkoumanou podmínkou pro určení osoby, jež je ze zákona plátcem daně. Jak uvedeno shora, je jí ta osoba, která výrobky uskladnila, skladovala. Tvrzení žalobkyně, že výrobky uskladnila jiná osoba (dva neznámí muži) se v průběhu správního řízení nikterak neprokázala, byla to stěžovatelka, kdo do objektu vstupoval a zcela jistě o výrobcích věděl, neboť již při první kontrole provedené celními orgány se snažila jim vstupu do místnosti, kde lihoviny byly uloženy, zabránit. Z odůvodnění

rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se žalovaný i soud řídily; podrobný průběh správního řízení i hodnocení důkazních prostředků je obsažen na straně 5 až 8 napadeného rozsudku. Vždyť i smlouva o nájmu prostor, kterou stěžovatelka předložila celním orgánům až v průběhu řízení a kterou hodlala prokázat nájem svých prostor, kde byly výrobky uloženy, je nevěrohodná. Nejprve stěžovatelka tvrdila, že žádná smlouva neexistuje, toto ostatně potvrdila do protokolu o ústním jednání s celním úřadem počátkem srpna 2005 a v následujícím období (19. 3. 2007) předložila smlouvu o nájmu, která nesla datum podpisu 12. 7. 2005. S hodnocením rozporuplnosti jejich výpovědí, jak je provedl krajský soud, se tedy Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil a pro nadbytečnost již tyto úvahy v podrobnostech neopakuje.

K námitce stěžovatelky, že jí nebyla prokázána „vědomá dispozice“ s vybranými výrobky, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, ze které je zřejmé, že zákon o spotřební dani je konstruován tak, že vědomá či nevědomá dispozice není pro vznik daňové povinnosti skladováním vybraných výrobků právně relevantní. Jak plyne z rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85: *„Argumentace stěžovatele založená na tvrzení, že o existenci předmětných lihových zásob neměl povědomost tak z hlediska (ne)naplnění podmínky skladování nemůže obstát.“*. Tento závěr plyne i z obsahu komentovaných ustanovení; kdo se stává plátcem spotřební daně, určuje § 4 zákona. Podmínkou mj. je to, že kontrolovaná osoba vybrané výrobky skladuje. Pohnutky, popřípadě vědomost o tom, jaké vybrané výrobky uskladnila jsou již nerozhodné, neboť postavení toho, kdo vybrané výrobky skladuje, jako plátce daně, stanoví zákon zcela striktně, bez jakýchkoli výjimek, bez jakéhokoli prostoru pro správní uvážení celních orgánů, tzn. i bez jakéhokoli prostoru pro zohlednění žalobcem namítaných skutkových okolností případu. Konečně sama stěžovatelka ve své výpovědi do protokolu ze dne 26. 7. 2005, č. j. MŠ 202/3545-05/05-1461-31, uvedla, že o zneužívání svých objektů k nezákonné činnosti ví již asi dva týdny.

Krajský soud ve svém rozsudku – v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů - vyhodnotil pozdější změny ve výpovědi stěžovatelky týkající se této vědomosti jako účelové a vzal vědomost stěžovatelky o nezákonné činnosti za prokázanou. I kdyby však krajský soud dospěl k opačnému závěru, na konečné rozhodnutí o tom, že stěžovatelka vybrané výrobky skladovala v rozporu se zákonem a je tudíž daňovým subjektem ve smyslu zákona, by tento dílčí závěr neměl vliv.

Konečně se Nejvyšší správní soud zabýval velmi obecně vznesenou námitkou stěžovatelky, že skutková podstata, z níž vycházel správní orgán, nemá oporu ve spise a dále námitkou, že výpovědi stěžovatelky nejsou vnitřně rozporné a jsou shodné se svědeckými výpověďmi. Po přezkoumání obsahu správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výpovědi stěžovatelky jsou vnitřně rozporné a nejsou shodné ani se svědeckými výpověďmi, jak ostatně správně uzavřel i krajský soud v napadeném rozsudku a jak je uvedeno v odůvodnění tohoto rozsudku shora.

V protokolu ze dne 26. 7. 2005, č. j. MŠ 202/3545-05/05-1461-31, stěžovatelka uvedla, že ji dne 12. 7. 2005 navštívily dvě osoby, měly zájem o uskladnění kartonů za 400 Kč měsíčně. Během 14 dnů po jejich návštěvě zjistila, že její objekty jsou zneužívány

k nelegální činnosti, ale neměla možnost se kontaktovat s nájemci a samozřejmě měla strach.

V protokolu ze dne 8. 8. 2005, č. j. 3545-18/05-1461-031, stěžovatelka uvedla, že zjištěné vybrané výrobky a veškeré věci uvedené v rozhodnutích o zajištění věcí nejsou její a myslí si, že jsou osob, které stěžovatelku kontaktovaly v souvislosti s pronájmem garáží za účelem uskladnění kartonů a krabic. Stěžovatelka se s těmito osobami dohodla na tom, že s ní dodatečně sepiší smlouvu o pronájmu a předají jí peníze, tyto osoby tak však do dnešního dne neučinily. O tom, že jsou tam skladovány lihoviny, se stěžovatelka dozvěděla teprve v úterý 26. 7. 2005 náhodou, když nesla panu R. P. (který dle výpovědi lihoviny v objektu stěžovatelky stácel) dvě kávy.

V protokolu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 3545-39/05-1461-031, pak stěžovatelka uvedla, že dvě osoby ji navštívily asi 3 týdny před 26. 7. 2005, stěžovatelka s nimi chtěla sepsat smlouvu o pronájmu, ale bylo jí řečeno, že smlouvu sepiší později, nadiktovala pouze adresu. Objekt navštívila asi za 2 týdny po tomto kontaktu a poté znovu dne 25. 7. 2005.

V protokolu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 206-05/07-146300-024, stěžovatelka uvedla, že svá tvrzení o pronájmu objektů nemůže doložit žádným písemným dokladem a rovněž nemůže doložit ani smlouvu o skladování. Stěžovatelka též uvedla, že nemovitosti vůbec nenavštěvovala, pouze jednou z důvodu posečení trávy, dovnitř objektů však nevstupovala.

V odvolání ze dne 18. 4. 2007 proti platebnímu výměru ze dne 19. 3. 2007, č. j. 206-12/07-146300-024, pak stěžovatelka přikládá údajnou kopii smlouvy o nájmu s datem 12. 7. 2005, což je ovšem v rozporu se skutečnostmi stěžovatelkou uvedenými do protokolů. Dále se liší stěžovatelkou uváděné časové údaje, kdy byla poprvé kontaktována dvojicí osob a kdy poprvé zjistila, že její objekty jsou zneužívány k nelegální činnosti. Konečně tvrzení stěžovatelky, že se na svých nemovitostech vůbec nevyskytovala, je v rozporu se svědeckými výpověďmi a toto tvrzení stěžovatelky nepotvrzují ani čestná prohlášení svědků. Zatímco v protokolu ze dne 26. 7. 2005 stěžovatelka uvedla, že osoba polské národnosti se jmenovala J. K., v protokolu ze dne 31. 8. 2005 už uvádí jméno J. K., na údajné smlouvě o pronájmu s datem 12. 7. 2005 je znovu uvedeno jméno J. K. Stěžovatelka uváděla též rozdílné adresy této osoby, tento rozpor vysvětlila v protokolu ze dne 6. 9. 2007, č. j. 206-30/07-146300-024, neúplnou protokolací s tím, že neví, která adresa je správná.

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému nepřisvědčil ani obecné námitce stěžovatelky, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu. Nejvyšší správní soud prověřil veškerá tvrzení i v rozhodnutích zmiňované výpovědi svědků, jakož i postupy celních orgánů a konstatuje, že skutkový stav má ve správním spisu oporu.

Ze všech výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému

správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2009

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně

senátu